

Boele-nieuws

JUNI-JULI 1969 No. 124

Boele-nieuws

Uitgave ten dienste van het personeel van

Boele's Scheepswerven
en Machinefabriek N.V. —
Bolnes

tel. Rotterdam 010—134862
tel. Ridderkerk 01804— 3422

REDACTIECOMMISSIE (alf.):

L. Ardon
G. de Jong
E. H. Koch

EINDREDACTEUR:

J. G. v. Beek — telefoon toestel 290.
Kopij inleveren voor de 15e van elke maand.

Zonder toestemming van de redactie
mogen geen artikelen, geheel of
gedeeltelijk, worden overgenomen.

Het volgende nummer verschijnt in de
eerste week van augustus.

BIJ DE VOORPLAAT

Deze foto toont de fraaie polders Woude
en Donkersloot op de plaats, waar de
resten opgegraven worden van het plm.
In 1370 gebouwde kasteel Woude.

Druk: Benedictus - N.R.C. - Rotterdam

Ridderkerk heeft grote plannetjes

Moeten we u nu, net voor de vakantie, lastig gaan vallen met een lijvig verhaal over gemeentelijke plannen, die ogenschijnlijk niets met ons bedrijf, laat staan met de vakantie van doen hebben?

Ja, beste aanstaande vakantiegangers. Dat doen we. We gaan met elkaar even bekijken welke plannen de gemeente Ridderkerk heeft met een paar grote lappen grond van onze gemeente. Met name de polders Donkersloot, Woude, Het Zand en Oud-Reyerwaard. En in de loop van dit verhaal zal dan blijken, dat onze beschouwing wel degelijk past in een personeelsblad, dat in het teken staat van de aanstaande vakantie.

Laten we eens bekijken, wat Ridderkerk van plan is. De afgedrukte kaart kan ons hierbij van dienst zijn. Het gaat dus om nieuwe bestemmingen van

Polder Donkersloot

— op de kaart het gedeelte ten Noorden van de Ridderkerkse haven.

Polder Woude

— ten Westen van polder Donkersloot. Dit is het gedeelte, waarin de resten van het kasteel Ten Woude zijn blootgelegd. Ook de door de volksmond gedoopte „Put van Van Gent” ligt hierin.

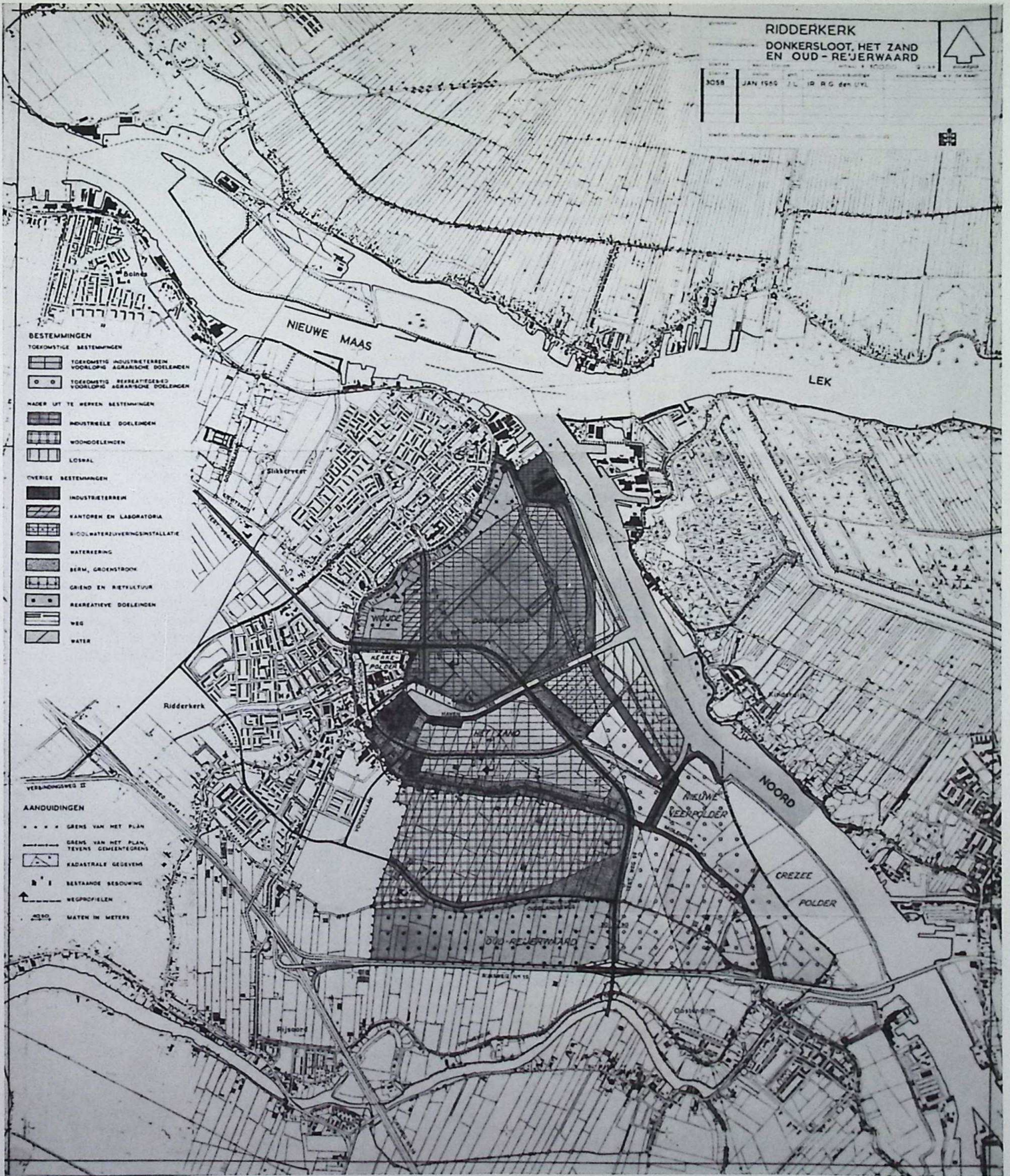
Polder Het Zand

— ten Zuiden van de haven.

Polder Oud-Reyerwaard

— ten Zuiden van Het Zand tot aan Rijksweg no. 15, die vanaf Rijksweg 16 naar de Alblasserdamse brug loopt.

Het Ridderkerkse bestemmingsplan van deze gebieden is als volgt:

Overzicht van de plannen.

De polder biedt, vooral in het voorjaar, altijd verrukkelijke beelden. Deze opname werd gemaakt in polder Donkersloot.

- a. Polder Het Zand, de polder Donkersloot en een gedeelte van de polder Woude worden bestemd voor nieuwe industrieën.
- b. De rest van polder Woude wordt een groenstrook tussen het nieuwe industrieterrein en de bebouwde kom van Slikkerveer.
- c. Gedeelte van polder Oud-Reyerwaard wordt bestemd voor de bouw van huizen, noodzakelijk voor de arbeidskrachten van de nieuwe industrieën.
- d. De rest van polder Oud-Reyerwaard (dat tegen Rijksweg 15 aanleunt) is bestemd voor recreatiegebied.

Globaal gesproken zou men dus kunnen zeggen: Ridderkerk gaat dit gebied in hoofdzaak bestemmen voor nieuwe industrieën, bouwt er huizen voor en reserveert er ook nog een stukje recreatiegebied.

Heeft Ridderkerk industrie nodig?

Zo op het eerste gezicht lijkt het geen gek plan. Er is met een aantal factoren rekening gehouden en men heeft het Economisch Technologisch Instituut voor Zuid-Holland een onderzoek laten

omdat er behoefte bestaat aan zgn. droge industrieterreinen. 't Is zelfs urgent, zegt het rapport. En de gebieden in Ridderkerk zijn daar bijzonder geschikt voor.

Hiermee is de vraag: „Waarom in Ridderkerk meer industrie?” niet duidelijk beantwoord. De gemeente ziet de noodzaak van meerdere industrialisatie zo:

- a. Rijnmond heeft behoefte aan droge industrieën.
- b. Grotere werkgelegenheid in Ridderkerk.

Er valt hier veel tegen in te brengen. We zouden ons b.v. kunnen afvragen waarom Ridderkerk zo nodig meer industrie moet hebben terwijl de bestaande industrieën in Ridderkerk en in het gehele Rijnmondgebied geen raad weten met een personeelstekort. Een tekort, dat noodzaakte tot het aantrekken van buitenlandse arbeiders. Werkgelegenheid scheppen is derhalve totaal onnodig. Zo zijn er tal van dingen tegen de Ridderkerkse plannen aan te voeren. We laten dat verder rusten.

Welvaart en welzijn

Wel willen we graag uw aandacht vestigen op enkele feiten die ons dichter bij de vakantiesfeer brengen. Op 't ogenblik is het zo, dat onze gemeente bepaald onaantrekkelijk is. En dat, terwijl er prachtige mogelijkheden zijn om in

De nieuwe „mooie zijde” van Bolnes bewijst hoe frappant ruimtelijke aanleg kan werken.

instellen, dat resulteerde in een rapport getiteld „De toekomstige omvang van het stadsgebied Ridderkerk”. Het is dit rapport, dat voor het Ridderkerkse gemeentebestuur aanleiding werd om de plannen te ontwerpen, zoals we ze u hebben geschetst.

De eerste vraag, die we moeten stellen is: waarom in Ridderkerk nog meer industrie? Wel, zegt het rapport, het is noodzakelijk om in het zuidoostelijk deel van Rijnmond nieuwe bedrijfsterrinen tot ontwikkeling te brengen,

dit opzicht iets moois tot stand te brengen.

We erkennen en onderschrijven graag, dat industrialisatie een noodzaak is om de nu verworven welvaart te handhaven, indien mogelijk zelfs nog uit te breiden. De industrialisering heeft haar hoogtepunt nog lang niet bereikt. Vooral het Rijnmondgebied herbergt vele mogelijkheden in zich en zal die ook aangrijpen.

Deze industrialisatie heeft echter ook nadelen. Zo groot, dat de welvaart ten

coste van het welzijn in stand gehouden wordt.

Stank tot dank

Welvaart en welzijn. Welvaart dank zij de industrialisatie. Welzijn dank zij... een juist ruimtelijk beleid. Het welzijn is iets anders dan welvaart. Het overlapt elkaar gedeeltelijk, maar het welzijn behoeft meer dan een goed inkomen en een goede sociale voorziening. Het welzijn omvat ook de leefbaarheid in het gebied waar we wonen. En het is de leefbaarheid die door de industrie aangetast dreigt te worden. Wilt u voorbeelden?

Bent u wel eens in Hoogvliet of Pernis geweest als de wind de luchtjes van de petro-chemische industrie aanvoert? Het is er niet te harden van de stank.

Niet alleen de luchtverontreiniging baart zorg, ook de waterverontreiniging is onrustbarend. De drinkwatervoorziening is op 't moment al een probleem op zichzelf.

Bij voortgaande industrialisatie worden deze problemen steeds nijpender. Niet alleen dat. Er is veel te weinig gebied voor recreatie en er is te weinig groen. Naarmate de welvaart stijgt nemen de eisen die de bevolking stelt aan zijn woonomgeving toe. Steeds minder zal men genoegen nemen met een vierkamerflat in een eentonige, opgepropte woonwijk, gesard door stank of geluidshinder en ontsierd door een erbarmelijk lelijke omgeving.

Er moet evenwicht geschapen worden tussen landbouw, industrie (met havens), de woningbouw en de recreatie. Tezamen zijn deze dingen bepalend voor het woonklimaat. Het vergt een ruimtelijk-planologisch uitbreidingsbeleid, dat aan de ene kant de industrie kansen geeft, aan de andere kant ook ont-plooiingskansen voor prettig wonen en fijne recreatie.

Brief aan de Gemeenteraad

Het zal u duidelijk zijn, dat dit probleem in heel groot verband moet worden aangepakt. Als elke gemeente zijn eigen plan maakt, leidt dat tot versplintering en versnippering. Ridderkerk dreigt dat te gaan doen. En dat, terwijl zij bij verdere industrialisatie geen aanwijsbaar belang heeft. Ridderkerk kijkt niet verder dan haar gemeentegrenzen.

Tegen de plannen van de gemeente Ridderkerk kan bezwaar aangetekend worden. En natuurlijk hebben de gezamenlijke plaatselijke grote industrieën (Boele - Schram - Electro - De Groot & van Vliet - de „harde” en de „zachte” Bakker) zich in een uitvoerig schrijven tot de gemeenteraad gewend om hun gegronde bezwaren met klem naar voren te brengen.

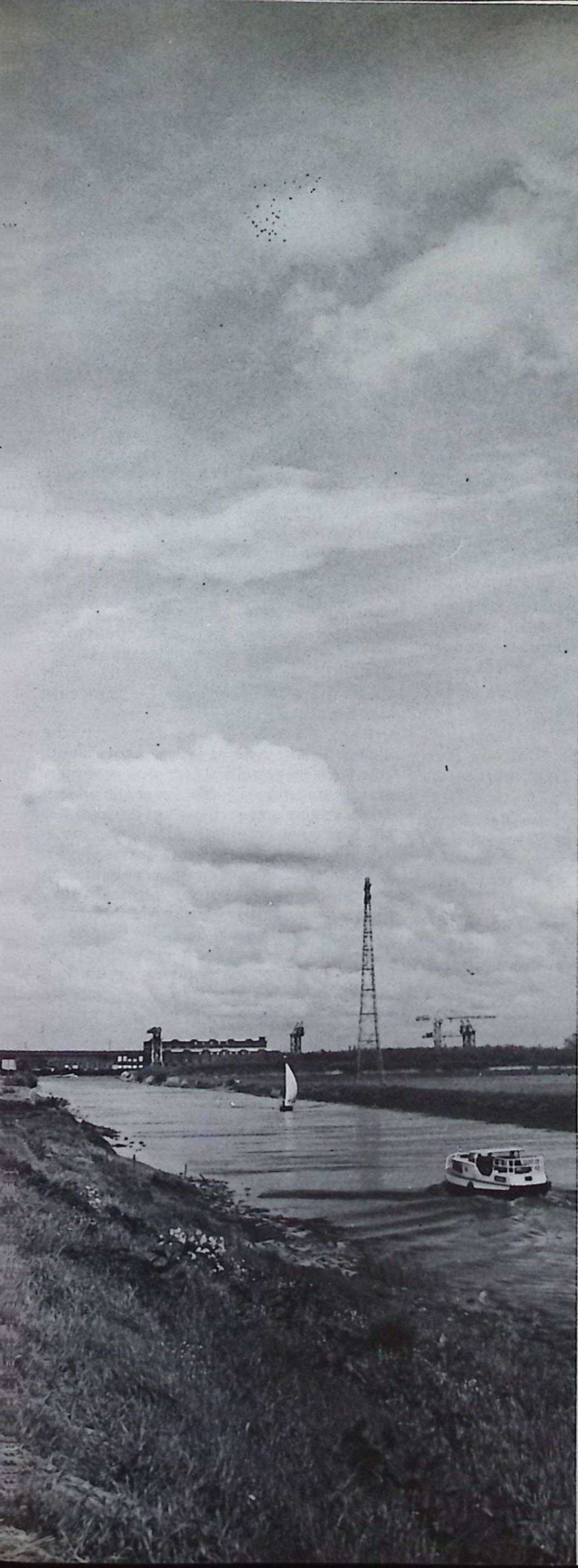
Uiteraard deden zij dat, omdat zij het belang van de bestaande Ridderkerkse industrieën in de toekomst ernstig bedreigd zien. We behoeven dat niet te ontkennen.

Het bedrijfsbelang (en uiteindelijk dus ons belang) begon het

De ouderen onder ons herinneren zich nog wel hoe mooi deze „put van Van Gent” vroeger was. En wat hebben wij er van gemaakt?

Deze vlieze, smerige troep.

(Het is toch zeker overbodig om nog eens te zeggen: waar u ook bent in de vakantie: laat de natuur ongerept!)

eerste te roepen. Maar toch — en dat mogen we daar tegenover stellen — hebben de bedrijven begrepen dat er ook andere overwegingen waren dan louter bedrijfspolitieke. Zij begrepen, dat industrialisatie in een veel groter verband moet worden gezien dan uitsluitend een gemeentelijk, waardoor het woonklimaat oneindig veel verbeterd zal kunnen worden.

En omdat de gemeente de plaatselijke industrieën niet raadpleegt over industrialisatie (een wel vreemd aandoend verschijnsel) hebben de bedrijven enkele onafhankelijke deskundigen gevraagd om het probleem in een rapport samen te vatten. Een rapport, dat het probleem der industrialisatie in ruim verband ziet en niet binnen de enge begrenzing van een gemeente.

Professor Wentholt gaf college aan Ondernemingsraadsleden

Aangezocht werden een planoloog en een sociaal/psycholoog. Een planoloog is iemand, die de technische zijde van bestemming, gebruik en bebouwing van de bodem tot zijn werkterrein heeft. De sociaal/psycholoog ziet daarvan de sociale zijde.

De bevindingen van de planoloog laten we hier verder buiten beschouwing, omdat zij niet passen in het kader van dit artikel, dat uitsluitend een pleidooi poogt te houden voor de verhoging van de aantrekkelijkheid van onze gemeente. De bevindingen van de sociaal-psycholoog, in ons geval Professor Dr. R. Wentholt, zijn in het voorgaande reeds vastgelegd. Maar zijn conclusie, zijn hoogst interessante conclusie, hebben we voor 't laatst gehouden. Want het verdient onze warme belangstelling, meer nog, onze grote sympathie en bijval.

Professor Wentholt was zo vriendelijk om op maandagmorgen 12 april j.l. voor de leden van onze Ondernemingsraad een uiteenzetting te geven over het rapport, dat hij heeft samengesteld. Een rapport, dat na het bekijken van alle sociale facetten, culmineert in de volgende overweging, die wij populair voor u neerzetten:

Rijnmond heeft behoefte aan industrialisatie. Akkoord. Maar Rijnmond heeft dan ook behoefte aan nieuwe woongebieden en recreatiegebied.

Rommel nu niet alles door elkaar. Plak industrie, plakje woongebied, klein plakje recreatie, daar wat, hier wat, ginds wat... Dan wordt de industrie een plaag.

Wat Ridderkerk betreft:

Deze gemeente heeft de keuze tussen het worden van een gemengde, karakter- en allureloze gemeente

of het worden van een bloeiende woonstad met een eigen recreatief karakter.

Ridderkerk en zijn grote mogelijkheden

Als we afstappen van de nu in gang zijnde versnippering van grondbestemmingen, dan biedt de gemeente Ridderkerk (zelfs uit stedenbouwkundig oogpunt) zeer gunstige mogelijkheden:

- a. de oude dorpskern met zijn fraaie kerk en kerkplein vormt een natuurlijk middelpunt voor de nieuwe stad. Nieuwe stadsuitbreidingen kunnen op deze kern worden gericht.
- b. brede groenstroken zullen de nieuwe wijken wel van elkaar, maar niet van het centrum scheiden.
- c. het gehele stadsgebied zal ook door recreatief natuurschoon worden afgegrensd.
- d. natuurlijke grenzen van de nieuwe tuinstad worden o.a. gevormd door onze prachtige rivieren Noord en Maas (rivieren, die we nu ternauwernood kunnen zien).
- e. in de stadsuitbreidingen zal veel aandacht moeten worden besteed aan de plantsoenering, aan een natuurlijk en gevarieerd lijnenspel in de stratenaanleg en waterpartijen.
- f. een maximum aan ééngezinswoningen met eigen tuin en van gevarieerde bouw moet nagestreefd worden.
- g. het scheppen van natuur-recreatiemogelijkheden, waar onze gemeente dank zij de grote rivieren en de Waal bijzondere kansen heeft.

Prof. Dr. R. Wentholt tijdens zijn betoog voor onze Ondernemingsraadsleden.

Met vakantie naar Ridderkerk

De hierboven kort aangegeven mogelijkheden tonen aan, hoe onze gemeente een stad van allure kan worden, met een belangrijke en ook bijzondere bijdrage aan woonklimaat en welzijn van het Rijnmondgebied.

Deze ideeën en gedachten, u zult het met ons eens zijn, zijn schitterend. We zien Ridderkerk in gedachten al als tuinstad.

Aan de realisering van deze zienswijze zitten ontzaglijk veel problemen. Uiteraard. En het eerste probleem is, zoals altijd: wie zal dat betalen? De gemeente kan het niet betalen.

Dit was dan ook één van de vragen, die tijdens de discussie aan Professor Wentholt werden gesteld. Maar ook voor dit probleem geldt: U moet verder kijken dan uw gemeenteneus lang is. U moet het niet gemeentelijk, maar „Rijnmondelijk” bezien. Dan kan het wel. En bovendien moet er samenspel komen tussen gemeentebesturen en industrie. Dat zal nieuwe mogelijkheden openen. Mocht het ooit eens werkelijkheid worden, dat onze gemeente er in de toekomst uit gaat zien zoals ze er uit kan zien, welnu, beste lezers, dan gaan we het nog beleven dat we met alle plezier thuis blijven als we eens niet op vakantie kunnen.

We dienen dan ook, en dat geldt voor alle Ridderkerkers, te ijveren voor een mooiere gemeente in plaats van steeds verder gaande, onnodige ontsiering van ons leefgebied.

ARIE SCHOP,

kras-ijzerwerker, jubileerde

zelfde opgeruimde sfeer, hoewel de omstandigheden niet meewerkten, want mevrouw Schop is de laatste tijd aan rust gehouden.

Een bezoek was echter niet bezwaarlijk. De heren Boele vertoefden buiten de landsgrenzen, waardoor zij niet aanwezig konden zijn. Namens het bedrijf bood adjunct-directeur B. A. van der Graaff het gebruikelijke cadeau aan.

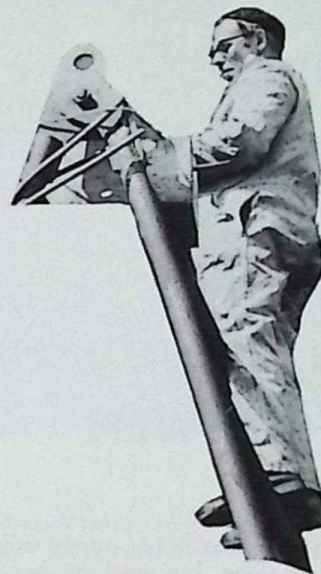
Loco-burgemeester C. J. v.d. Berg had het bijzondere genoegen de jubilaris de

Ere-medaille op te spelden. En de uitdrukking „bijzonder genoegen” is in dit geval beslist geen geijkte zegswijze, want,

zo betoogde wethouder v.d. Berg, in onze jeugd hebben we nog met elkaar bij Boele gewerkt.

En om de waarheid van deze woorden te onderstrepen scharrelde de jubilaris in het beroemde sigarenkistje met foto's en viste er een kiekje uit, waarop hij met de heer v.d. Berg en andere collega's af-

gebeeld stond. Datum van het kiekje: 1931 „Nee, Arie, dat zou je toen niet gedacht hebben” (het fotootje is helaas kwalitatief niet geschikt om af te drukken).

Nog een bijzonderheid op deze morgen. „Nog meer genoegen doet het me, Arie, om je deze medaille op de dag van mijn verjaardag op te mogen spelden”.

Felicities over en weer, dat begrijpt U. De heer v.d. Berg schetste daarna de grote verdienste van de jubilaris en besloot met de beste wensen voor een spoedig herstel van zijn echtgenote.

't Was niet de eerste keer, dat we binnenstapten in huize Joubertstraat 7. Om heel andere redenen deden we dat op 31 december 1964, toen de jubilaris de eerste prijs won van de jaarlijkse Kerstpuzzle.

Toen al maakten we kennis met het goedgehumte gezin, dat zeven kinderen telt. Ook op die vrijdagmorgen van de 18e april, toen het gezinshoofd zijn veertig jarig jubileum herdacht, heerste de-

„Hoe is 't mogelijk, dat zijn wij, Arie!”

Adj.-directeur B. A. v.d. Graaff overhandigde het cadeau.

BEDRIJFS- BRANDWEERPLOEG NAM AFSCHEID VAN OUWE GETROUWEN

De leeftijdsgrens van onze vrijwillige brandweerploeg lag veel te hoog. Gelukkig hebben de diverse oproepen voor jong brandweerpersoneel succes gehad, waardoor aan een zeer ongewenste toestand een einde kon komen.

Voor degenen, die na een lange diensttijd bij de brandweer, hun plaats aan jongeren afstonden, was het geen pretje om afscheid te nemen. Ze kenden de bedrijfsbrandweer nagenoeg van de oprichting af en pionierden mee om van niets iets te maken. Zij zagen er zelf de dringende noodzaak van, een noodzaak, waaraan anderen te gemakkelijk voorbij gingen.

Och, het is allemaal zo verklaarbaar, zo menselijk verklaarbaar. Niet goed te praten, maar wel verklaarbaar. Bij een gevaarlijke brand is iedereen er van overtuigd, dat er een goede brandweer moet zijn. Maar als er dan een hele tijd geen brand geweest is, verslappen de aandacht en belangstelling. Andere dingen, die van direct belang zijn, nemen ons in beslag. Er zijn immers zoveel problemen op een bedrijf als het onze.

De leden van de brandweerploeg hebben deze negatieve factor getrotseerd. Ze vonden het allesbehalve leuk natuurlijk, maar ze bleven hun ploeg trouw. Geringe belangstelling of moeizame medewerking ten spijt. Ook kritiek ten spijt. Want die staat natuurlijk altijd klaar.

De brandweerlieden moeten ook hun echtgenote mee hebben. Niet alleen, omdat er tijd aan het gezinsleven onttrokken wordt, maar ook de vrouw moet wel eens op onmogelijke tijdstippen het

Deze grote brand werd aanleiding tot het stichten van een bedrijfsbrandweer. Het waren twee houtloodsen, die in de nacht van 5 op 6 juni 1939 volledig afbrandden.

bed uit om alles voor haar man in gereedheid te brengen, als hij in actie moet komen. En ze doet geen oog meer dicht, zolang hij niet terug is

Een brandweerman, die in actie moet komen, heeft altijd een soort openbaar optreden. Brand fascineert de mensen. 't Is een boeiend schouwspel en trekt drommen mensen. Voor die drommen mensen staat de brandweerman te kijk. Juist door de belemmeringen van kritiek en van matige belangstelling bijt de brandweerman zich vaster in wat hij als zijn taak en plicht ziet. Hij is over-

tuigd van de noodzaak van een voortdurend parate ploeg en houdt die overtuiging vast als een soort afweermiddel.

Op maandag, 19 mei j.l., moet het voor onze brandbestrijders toch wel voldoende geweest zijn, dat ze konden constateren, dat er ook zeer positief over de brandweer wordt gedacht. Er was een speciale avond belegd, waarbij een commandowisseling plaats vond en waarbij afscheid genomen werd van die leden, die in verband met hun leeftijd hun taak aan jongeren over gaan laten. Bovendien werden de brandweer-

Mevrouw Rijdsijk nam het brandweerkruis in ontvangst, omdat haar man toevallig moest werken.

lieden gedecoreerd, die een bepaald aantal jaren hun krachten aan de brandweer hebben gegeven.

De heer H. J. Breeman opende de avond met een welkomstwoord, in het bijzonder aan twee niet-Boelededwerkers, namelijk de heren D. de Grave en T. P. Verhoeff, resp. plaatsvervangend commandant en bevelvoerder van de Ridderkerkse Brandweer.

De heer Breeman wees in zijn speech op de noodzaak van een goed functionerende bedrijfsbrandweer en nam het eerste programmapunt, de commando-wisseling, voor zijn rekening. Dank aan commandant H. v. d. Bolsem, die nu op 64-jarige leeftijd het geven van bevelen overlaat aan zijn opvolger, de heer A. Bosman, veiligheidsinspecteur.

De heer Joh. Boele reikte daarna de bronzen en zilveren brandweer-erekruiden uit. Brons wordt verleend vanaf 12½ dienstjaren, zilver vanaf 25 dienstjaren, zilver met gesp vanaf 30 dienstjaren.

De brandweerploeg vóór de verjonging.

Brons werd verleend aan:

M. Huizer	16 dienstjaren
J. G. Punt	20 „
A. v. d. Grient	20 „

De zilveren erekruiden kregen:

A. M. Gerritse	25 dienstjaren
M. J. Verkaik	25 „
T. v. Wingeren	25 „
A. Rijsdijk	25 „
S. Flach	25 „
A. v. Vliet	25 „
H. v. d. Bolsem	25 „

De zilveren erekruiden met gesp gingen naar:

H. Kooiman	30 dienstjaren
A. Versluis	30 „
P. Kooiman	30 „

Van deze gedecoreerden hebben de heren M. J. Verkaik, T. van Wingerden, A. Rijsdijk, S. Flach, A. v. Vliet, H. Kooiman, A. Versluis, J. Kooiman en H. v. d. Bolsem het brandweerbijltje er nu bij neergelegd en hun plaats aan jongeren afgestaan. Aan hen werd een

boek uitgereikt en uiteraard werd commandant H. v. d. Bolsem extra in het zonnetje gezet.

De heer Boele memoreerde o.a. dat de Boele-brandweerploeg in het beginstadium vele successen op brandweeredstrijden boekte. Door verschillende oorzaken kwam de klad in de wedstrijddeelname. Nu de ploeg verjongd is, lijken er weer betere kansen te zijn om aan wedstrijden mee te gaan doen. Eén der voorwaarden hiervoor is echter, dat de ploeg geüniformeerd moet zijn. En aan die voorwaarde zal voldaan worden, aldus de heer Boele.

Aan de heer D. de Grave overhandigde de heer Boele een enveloppe met inhoud, bestemd voor het Vrijw. Brandweerfonds, als erkentelijkheid voor de hulp van en de prima samenwerking met de Ridderkerkse brandweer. Een gebaar, dat door de heer De Grave met een geestig dankwoord werd gehonoreerd.

Voor de pauze gaf de heer Bosman een overzicht van de brandbestrijding in 't algemeen en na de pauze was er een filmvoorstelling, die echter niet kon tippen aan het peil, dat voor de pauze werd bereikt.

De vertoonde films bleken nog harder aan verjonging toe te zijn dan onze brandweerploeg, maar 't nam toch niet de totaal indruk van een goede avond weg. Een avond, waarop hulde werd gebracht aan een groep mensen, die onze waardering dubbel en dwars heeft verdiend.

En wat de verjongde ploeg betreft: spiegelt U aan Uw voorgangers en zorg voor een eendrachtige ploeg. Dan zult U met succes Uw moeilijke, dikwijls ondankebare, maar ook mooie taak kunnen vervullen.

Knoop dit in de oren: er heeft een commando-wisseling plaats gevonden.

De heer de Grave is kennelijk blij met de enveloppe. V.l.n.r. de heren T. P. Verhoeff en D. de Grave, mevr. Bosman en de heer J. de Reus.

ENGELAND KOMT ALS VAKANTIELAND IN TREK

Het is met de vakantiebesteding al net eender gegaan als met zovele andere dingen. Zij heeft een enorme vlucht genomen en we kunnen ons al bijna niet meer voorstellen, dat er andere tijden geweest zijn.

Zeker de jongeren niet. Zij zijn opgegroeid in de tijd van drie weken vakantie en vakantietoeslag. Maar de ouderen weten nog mee te praten van òf helemaal niet, òf twee of drie dagen vakantie per jaar.

Na de oorlog is de grote verandering in de vakantiebesteding begonnen. Vakantie was tot dan niets anders geweest dan thuis zijn. 't Werd gevolgd door „daagjes uit”. Met het beter worden van onze maatschappelijke welstand steeg het peil der vakantiebesteding. Het woordje

„pension” kreeg ook voor de gewone man een vertrouwde klank, want het kwam binnen het bereik te liggen.

Het buitenland kwam ook binnen bereik. België, Luxemburg, Duitsland. Ja, zelfs Zwitserland, Italië en de Franse Riviera... Wie kijkt daar nu nog van op? We knipperen niet eens meer met de ogen als landen als Joego-Slavië, Israël en Zweden als oord van vakantie genoemd worden. 't Is beslist geen statussymbool meer om met vakantie naar Zwitserland of naar Noorwegen te gaan. In de serie „vakantie”-landen is Engeland niet genoemd. 't Is als vakantieland ook nooit erg in trek geweest. En dat heeft natuurlijk zijn reden. Allereerst het weer, dat in Engeland zo mogelijk nog beroerder kan zijn dan in Holland. Een echt vakantieland zal Engeland dan

Lakedistrict:

een schitterend, maar ook afschuwelijk plekje, zegt de Engelsman.

Niet bij Boele gebouwd, desondanks een mooi schip. Het is één der 4300 brt. metende veerboten van North Sea Ferries, die de dagelijkse rij-op/rij-af-dienst onderhouden tussen Europoort en Hull. De boten kunnen in één keer tweehonderd personen-auto's meenemen.

ook wel nooit worden. Een tweede „tegenwerker” was altijd de overtocht met alle rompslomp van dien.

En toch is Engeland tegenwoordig aardig „in”. Daar zijn ook weer redenen voor. Het vasteland van Europa is door de nieuwsgierige vakantieganger afgegrasduind en hij laat nu zijn blikken vallen op Engeland. Daar is-ie nog nooit geweest. Ierland en Schotland ook niet. Kan-ie misschien gelijk meenemen.

De televisie laat vakantietochten per huifkar door Ierland zien. Ze toont beelden van prachtige Engelse kastelen en... ons verlangen om het allemaal eens echt te gaan zien, wordt geprikkeld. Groot-Brittannië doet zelf hard mee aan de reclame voor het bezoeken van de bezienswaardigheden. En... die heeft Engeland inderdaad. Engeland is op een aparte manier aantrekkelijk, evenals zijn flegmatieke bevolking. In historisch opzicht heeft Engeland veel te bieden. En aangezien Engeland een bar conservatief land is, waakt het angstvallig over gebouwen en gebruiken, die de eeuwen hebben doorstaan.

Londen is daar al heel sterk in. Het beroemde „aflossen van de wacht” bij het Buckingham Palace is voor de Engelsman meer dan alleen maar een attractie voor de toeristen. Men is er nu eenmaal bijzonder gevoelig voor traditie.

Het Engelse landschap is ook bijzonder aantrekkelijk. Zeker, ook Engeland heeft afschuwelijke gedeelten. Maar daarnaast zoveel moois (Derbyshire, Lakedistrict, de badplaatsen, Sussex enz.), dat de natuurliehebber nooit spijt van een bezoek aan de overkant zal hebben.

Zoals gezegd, Engeland is niets voor de zonzonbidder. Laat hij maar de andere kant opgaan. Het Lake-district b.v. (oftewel het meren-district in Noord-Engeland) is schitterend. De Engelsman zegt er van: als de zon schijnt het mooiste plekje op aarde, als het regent de afschuwelijkste plaats op aarde. Het regent er namelijk abnormaal hard en ook abnormaal lang.

Engeland heeft natuurlijk ook mooi weer, maar de zonzonbidder moet er beslist niet naar toe.

We noemden nog iets, wat Engeland minder aantrekkelijk maakt voor een vakantietrip, namelijk de overtocht. Maar dat is de laatste jaren heel wat beter en gemakkelijker geworden. Vooral voor de automobilist en dat zijn we tegenwoordig bijna allemaal.

Waren we vroeger aangewezen op de „oversteekplaatsen” Ostende-Dover of Hoek van Holland-Harwich (met ongemakkelijke auto-faciliteiten), de keuze is nu uitgebreid met de oversteek Europoort-Hull, een dagelijkse oversteek, die onderhouden wordt door North Sea Ferries.

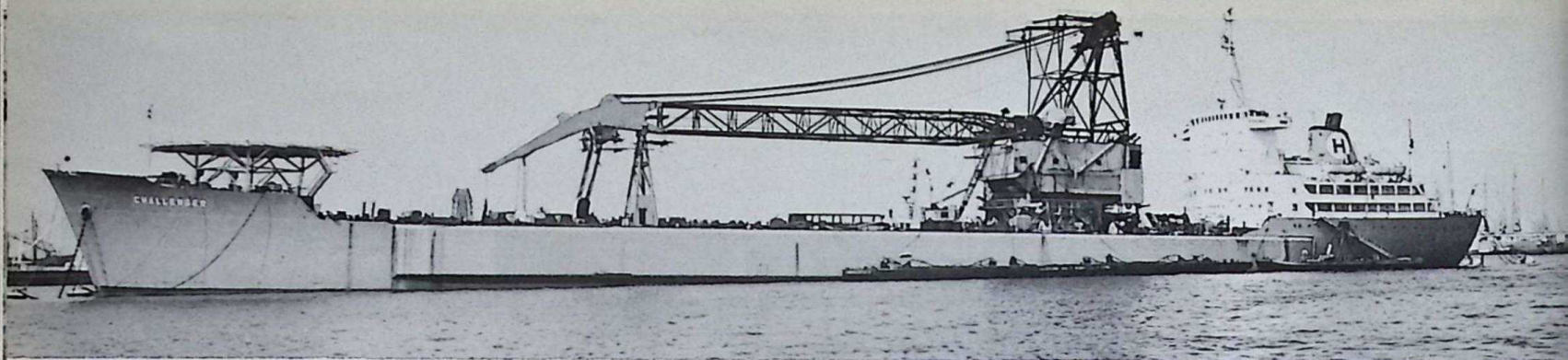
Vorig jaar hebben we die tocht gemaakt (met als bestemming Manchester) en aan den lijve ondervonden, dat het bijzonder gemakkelijk en tevens goedkoop is om per auto in Engeland te geraken. Vanuit onze gemeente tuf je 's middags via de Botlekbrug en het troosteloze Botlekgebied naar de Beneluxhaven (tegenover Hoek van Holland) en daar ga je de boot in. Daar nemen ze je met auto en al in de boot. U gaat uw hut opzoeken. Daarna voortreffelijk dineren in een zelfbedieningsrestaurant en eten

Beelden van het liefelijke landschap in Derbyshire.

zoveel als u maar lust (diner en ontbijt zijn in de prijs begrepen). Vervolgens een beetje televisie kijken of zee kijken of in het glaasje kijken. Dan naar bed. De volgende morgen wordt u met thee gewekt en u ontdekt, dat u inmiddels al op de Engelse rivier Humber vaart. Er is echter nog ruim tijd voor een stevig Engels ontbijt en dan rijdt u van boord af... Engeland in. Links houden s.v.p.

Wellicht iets voor volgend jaar?

De „Challenger” wordt hier in de Waalhaven gereedgemaakt voor haar eerste karwei: het leggen van 25 km olieleiding voor de Engelse kust.

NOG VEEL SPECTAKEL VÓÓR DE VAKANTIE

Er is in het frans een gezegde dat, vrij vertaald, ongeveer luidt: „aan goede rust gaat veel spektakel vooraf”.

Nu, dit geldt niet alleen voor het „land van Marianne”, maar ook voor „Boeeland”.

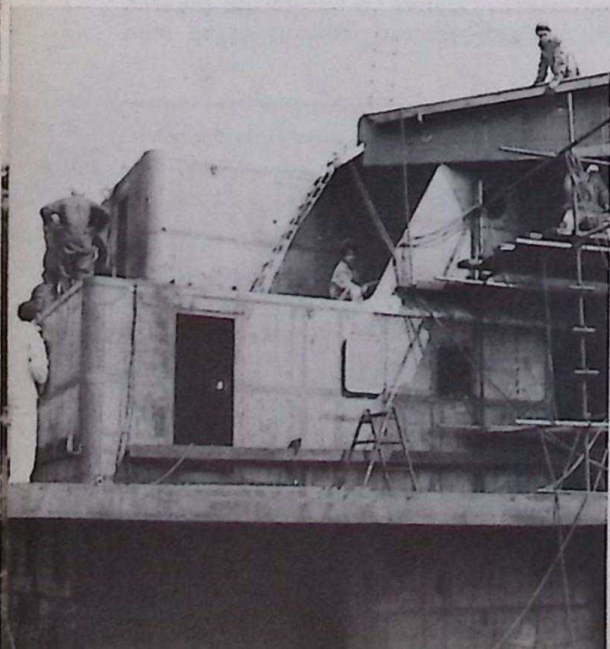
Als dit verhaal op uw tafel ligt, zal dit mogelijk tussen de reisfolders, spoorkaartjes etc. zijn. U zult waarschijnlijk al lekker in de stemming zijn en uzelf in gedachte reeds in zonnige oorden wanen.

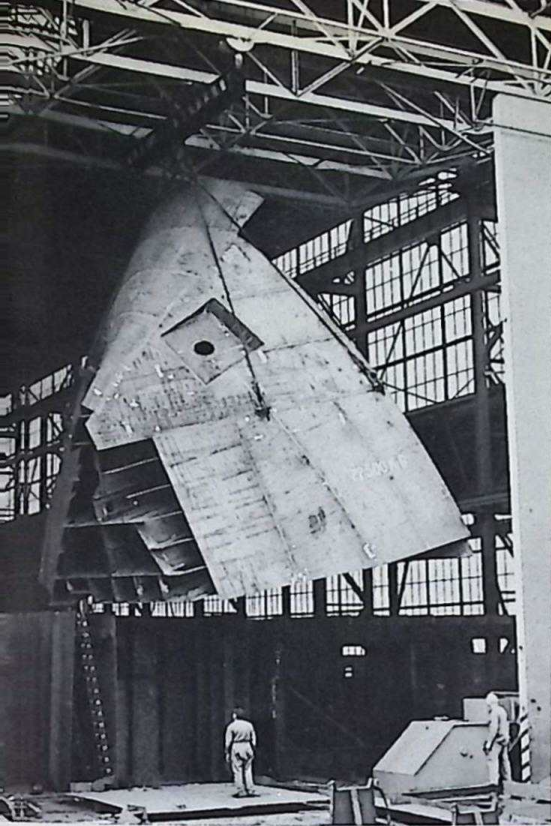
Nog effe wachten mensen, nog een paar klusjes vragen uw aandacht.

Zie bijvoorbeeld op de volgende pagina het karwei aan de „Karukera”. In dok I (u weet wel, dat ouwe dok . . .!) zien we op dit moment de „Sakumo Lagoon” zitten, een Liberiaan. Het schip heeft klemgezet in de sluizen en is daarna nog op een klip gelopen. Voor \pm 20 nieuwe huidplaten en een massa andere reparaties krijgen we *drie* weken.

CO 9340 - Biesboschsectie. In het heetst van de strijd werkten er 50 man aan!

En zo kwam, op 12 mei 1969, onze nieuwste aanwinst terug van de R.D.M. na het lassen „onder water”.

De Biesbosch-kop werd afgeleverd; op 28 mei gevolgd door het dekhuis. Kijk eens op de foto, dit stukje opbouw werd door baas v.d. Welle met zijn mensen in ruim twee weken uit kleine panelen tot

De Biesbosch zat er om te springen . . . De doossecties, die u op de lasvloer ziet staan, zijn van de 1037.

En dit is een vierkante vierkante foto. De eigenaar van de vierde is J. J. Broere.

één stuk gebouwd. De 1037 vroeg enorme aandacht. Op 23 mei werd de eerste sectie op het vlak geplaatst. Vier weken later moet de laatste geplaatst zijn en op 10 juli moet het ding, volkomen ingericht voor het werk, gaan varen. De machinefabriek en de pijpfitters zullen hieraan nog veel problemen moeten oplossen in verband met de ingewikkelde persluchtssystemen nodig voor het heffen van de ponton.

Onder C.O. 9530 maakten we een enorm testframe voor Brown en Root; de bas-

cule-brug voor Bolsward ging eruit. C.O. 9500, 2 stuks grote hei-stellingen, gingen door lasloods Oost.

De „Weser 10” en de „Antoinette” hadden flink wat huidschade, waar Boele geen probleem van maakte. Bouwnummer 1038, de onderlosser, kwam heel voorzichtig op gang. Na de vakantie zullen de lasloodsen hiermee starten. We kunnen nog wel even doorgaan, maar doen het niet.

We hebben echter tot slot nog wel een aardig nieuwtje voor u. De 49ste verlengingsopdracht werd geboekt. Het is de 1000 bruto ton metende Deense veerboot „Sussex”, een zusterschip van de reeds eerder als verlengingsopdracht vermelde „Suffolk”.

Rest ons nu om U een bijzonder prettige vakantie toe te wensen. Wat ons betreft: tot Boele-nieuws no. 125 in augustus.

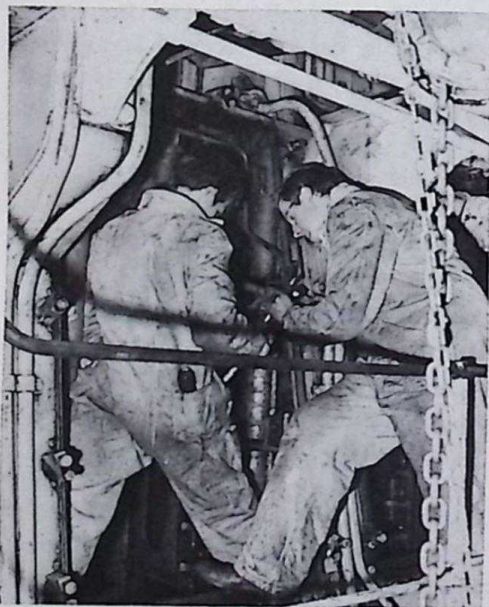
Veel plezier!

Om in de sfeer te komen! We hopen dat uw vakantiekleiding gelijk zal kunnen zijn aan dat van deze zwoegers aan de nieuwe dokkade. (opname 13 mei).

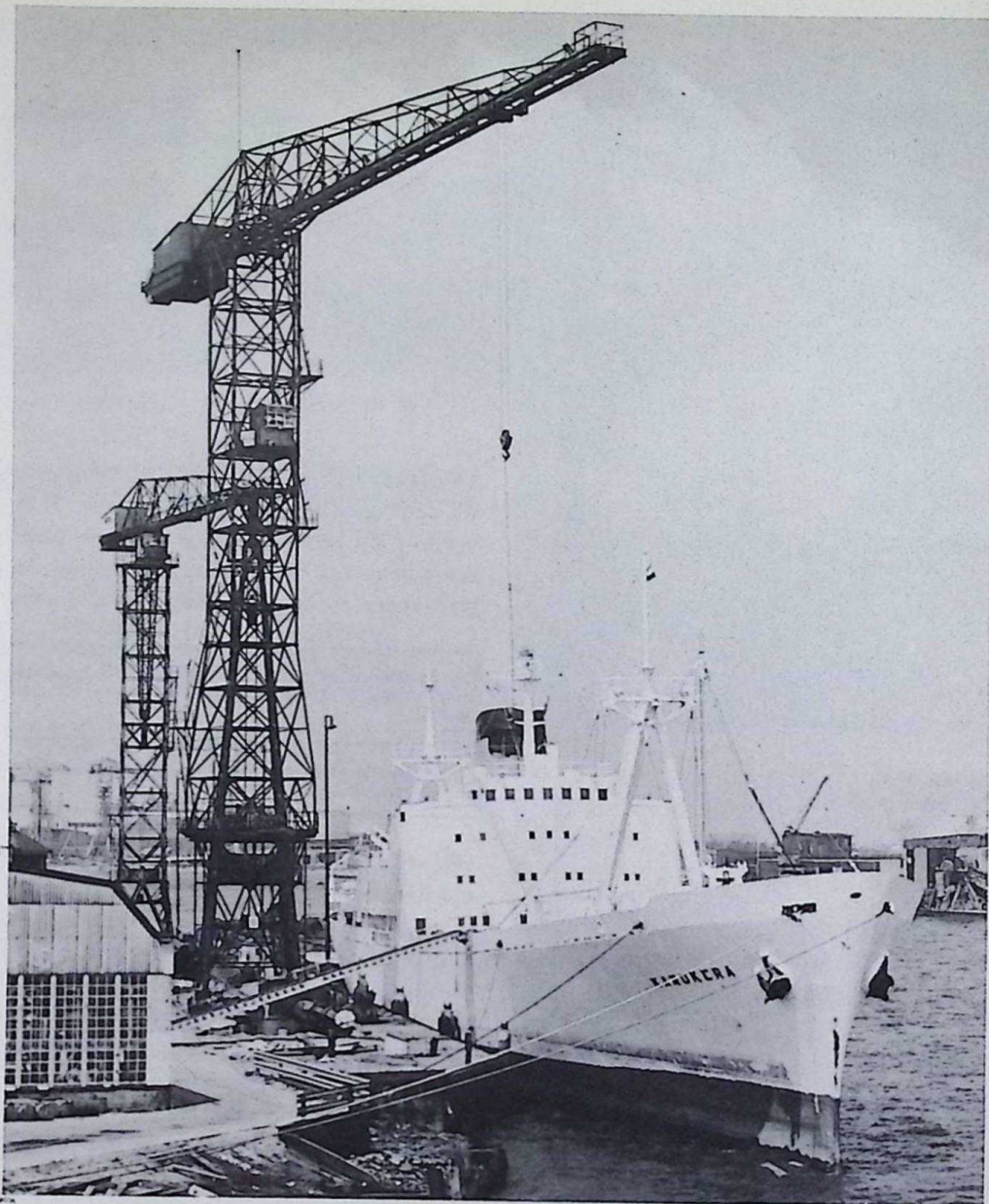

Hoogstaand

Platvloers

Laag bij de gronds.

KNAPPE PRESTATIE IN DE MACHINEKAMER VAN DE „KARUKERA”

Het was een gekrioel van jewelste, daar onderin de machinekamer van het Franse m.s. „Karukera”. Het was dan ook geen misselijk karwei waar tegenover onze machine-vakmensen zich geplaatst zagen. De rederij moest op een bepaalde tijd (31 mei) het schip gereed hebben om een bepaalde lading te halen.

Maar de hoofdmotor had zeven beschadigde kruiskoppennen en zeven stel beschadigde kruiskopmetalen, doordat verontreiniging was opgetreden in de smeeroilie. Ook de krukpenmetalen waren enigszins beschadigd. Pennen en metalen werden resp. afgeslepen en ingegoten. De kruiskopmetalen werden in de werk-

plaats op de drijfstangen gemonteerd en daarna uitgeboord.

Te zelfder tijd werden zeven zuigers getrokken, geheel nagezien en de zuigerstangen gehoond. Alle pakkingsbussen werden gedé- en gemonteerd, alle drijf-stanglagers open en dicht, krukpen gepolijst, vier hoofdagers open en dicht en één cilindervoering verwisseld.

In een dag- en nachtoperatie werd dit karwei in 9½ werkdag (!) geklaard.

Prompt op tijd was het werk klaar en de machine glom aan alle kanten. En toen de motor 's zaterdagsmorgens proef gedraaid werd, bleek dat 'ie liep als een trein. De prestatieslag was gewonnen.

C. M. DOFF

vertelde waarheden als een koe tijdens zijn 40-jarig jubileum

Veertig jaar geleden kwam Kees Doff als 15-jarige jongen naar Boele, nadat hij in zijn geboortedorp Willemstad zijn niet al te rooskleurige jeugd had versleten. Na de schooltijd voer hij bij zijn vader, die visser was, op een schokker. Armoede was troef. Praten we liever niet over, zei Kees op dinsdagmorgen 22 april, toen we op jubileumbezoek waren.

Onze jubilerende ijzerwerker gaf zelf fleur aan dit bezoek, want hij is een rap en onderhoudend prater. Narigheden van vroeger en tegenslagen in zijn verdere levensloop maakt hij niet tot gespreks-onderwerp, hoewel daar redenen genoeg voor zijn. Nee, leuke voorvallen werden als een wervelwind door de kamer geblazen en dikwijls kwam in de verhalen een koe voor.

Er kwam eens een koe in zijn achtertuin terecht en toen hij het beest weg wilde jagen, koos ze als vluchtweg de nauwe achterdeur en kwam zo in het keukentje, waar ze net staan kon. Ze hebben de deur weg moeten breken om het omvangrijke beest eruit te krijgen. Maar het mooiste koeienverhaal was dit.

Bij een fietstochtje aan de Rijksweg raakte zijn zoontje met fiets en al in de moddersloot. Kees moest een duik in de sloot nemen om zijn zoon te pakken. Een tweede duik om de fiets te pakken. En vies dat'ie was en stinken, dat'ie deed. En een belangstelling dat'ie had! In een naburig huis hebben ze hem geholpen.

Een week daarna fietste hij naar dat bewuste huis om zijn inmiddels gestoomde kleren op te halen. Hij had een nieuw pak aan. Onderweg moest hij van de fiets af, want een koppel koeien moest passeren. Er was niet veel ruimte, maar 't ging net. De laatste koe schuurde als het ware langs hem heen. En juist op dat moment kreeg deze koe een hevige aanval van wat wij zo netjes diarree noemen. Kees zat van middel tot been onder de koeiensmurrige en zijn rechter zak zat vol koeiendinges.

Ja, naderhand lach je er om, maar op dat moment... Vooral als ze dan nog tegen je zeggen: wie laat er zich nou door een koe in zijn zak... dingesen! 't Was een leuke jubileumviering, daar aan de Hordijk.

„EXCELSIOR” CONCERTEERDE

Piet Spruit, dirigent van Excelsior, had voor de jaarlijkse winteruitvoering in de kantine op 26 april jl. een rijk geschakeerd programma samengesteld.

Naast de bekende ouverture „Stradella” van von Flotow en een aantal populaire nummertjes was een plaats ingeruimd voor twee originele composities. Dat waren de Suite Antiqua van Karel van Dijk en de Vaderlandse Rhapsodie van de te Ridderkerk woonachtige componist Henk van Lijnschooten. Vooral laatstgenoemde compositie bleek een behoorlijk stuk muziek te zijn, dat bovendien met veel elan door Excelsior werd gespeeld.

Hoewel over 't algemeen op zeer redelijk niveau werd gemusiceerd waren er o.i. twee belangrijke factoren, die het concert nadelig beïnvloedden. Dat was allereerst een minder geïnteresseerd publiek, waarvan een groot gedeelte niet het fatsoen op kon brengen om tijdens de muziek de mond dicht te houden. Zelfs uit een hoek, van waar men dat allerm minst zou verwachten. De tweede belangrijke, helaas negatieve factor, moet gezocht worden bij het houtregister, dat niet mooi van klank is. Mogelijk is de oorzaak te zoeken bij onvoldoende kwaliteit van het instrumentenmateriaal. We kunnen ons niet aan de indruk onttrekken, dat een volledig vernieuwd „houten” instrumentarium van deugdelijke kwaliteit, de klank en zuiverheid aanmerkelijk zou verbeteren. Maar... natuurlijk altijd onder de voorwaarde dat de clarinettist zelf dagelijks oefent, want anders helpt het nog niks.

Het optreden van drumband en majorettes was heel goed. Strakke rythmiek en een constant tempo waren opvallende pluspunten. Leuk was de uitvoering van een drummars met toevoeging van gestemde pauken. De majorettes werkten hun aandeel in dit optreden correct af.

Zoals te doen gebruikelijk werd het aanvullende programma verzorgd door toneelvereniging „De Kreek” met de klucht „Markus, de Waterman”, een soort aaneenschakeling van onzinnige situaties. 't Stuk werd vlot gespeeld.

Een tombola besloot deze geslaagde avond.

SLECHT WEER GEEN BELEMMERING VOOR PRETTIGE BOELE-REIS

Enkele dagen voor de jaarlijkse reisdag liep iedereen te puffen van de warmte. De Bilt was weer eens uit zijn slof geschoten. Precies op de reisdag schoot De Bilt weer terug in zijn slof. De Boezemkadebewoners zagen uitsluitend dik-gejaste reizigers de zeven bussen bevolken. Alleen ex-melkboer Piet den Breejen, met zijn onafscheidelijke mini-hondje, liep zonder jas te blauwbekken en het hondje kon geen kwispeltje uit zijn rillende staartje krijgen.

Maar... 't was droog en de zon deed manmoedig zijn best om het te winnen van de koude wind. De zon zorgde er voor, dat de reis via Den Bosch en Oisterwijk naar Berg en Dal volop te genieten gaf. Zon en wolken gaven een fantastisch schouwspel, dat zijn hoogtepunt vond op de befaamde Zevenheuvelenweg.

Gearriveerd zijnde in Erica (Berg en Dal) begon echter het gegooi in de glazen. Witte wolken werden in het uitspannel om duistere redenen omgewisseld voor inktzwarte en met bakken viel de regen op onze arme hoofden. Om het geheel wat op te vrolijken werden er ferme donderslagen aan toegevoegd.

We zouden het er bijna slecht van naar ons zin gekregen hebben, ware het niet, dat de Ericaners ons tevoren hadden vergast op een uitstekende Gelderse koffietafel. Eén ding. Het woordje Gelderse kunnen ze er wel afdelen, want dat is onzin. Het enige, wat nog aanspraak zou kunnen maken op Gelderland was er niet bij. Of hebben jullie wel Gelderse worst gezien? Nee? Nou dan.

Doortastende lieden onder ons namen een bus naar Nijmegen om daar vertier te zoeken. Dat deden onder andere de dames van de type-afdeling die voor 't eerst meereisden. De meer op hun gemak gestelde reisgenoten gaven de voorkeur aan een gemakkelijke stoel en wisselden dat af met wandelingetjes tussen de buien door.

We hebben u altijd enthousiaste verhalen verteld over de koks van het Utrechtse Tivoli. En over die obers daar. Laat nou dat Walhalla van de lekkerbek gaan verdwijnen. Per 1970 wordt het opgenomen in het Congres- en Vergadercentrum Kon. Ned. Jaarbeurs.

De laatste maal in Tivoli dus. Het leek wel of de Tivolieden er extra hun best voor hadden gedaan om het een goed afscheid te laten worden, want het was weer, om met Lowieke te spreken, lekker smikkelen en smullen geblazen.

We kregen nog een afscheid te verwerken. Voorzitter B. Hagoort legde na drie en twintig jaren het voorzittersbijltje er bij neer. Vanaf de oprichting in 1946 was hij stimulator van deze gezelschapsreizen, waarbij hij altijd het doel „onderlinge band” voor ogen had. Zijn opvolger, de heer A. v. d. Staay, overhandigde hem een kistje sigaren. De nieuwe voorzitter smaakte ook het genoegen om voor 't eerst de traditionele bloemenhulde aan mevrouw Boele-Pas te mogen brengen. En tenslotte moedigde hij ons aan om de alg. reisleider, de heer B. L. de Weerdt, hulde te brengen voor de perfecte organisatie. Een hulde overigens waarin gedeeld mocht worden door het

voltallige bestuur, dat zich beijverd had om ook reis 1969 tot een succes te maken. De Bilt ten spijt.

Plannen voor volgend jaar

De reis van 1970 wordt de vijf en twintigste. Een jubileumreis dus. Het bestuur is van plan daar iets bijzonders van te maken. Het reisplan zal niet bekend gemaakt worden; het wordt dus een zgn. vraagtekenreis. Maar met extra attracties, die via Boele-nieuws vooraf bekend gemaakt zullen worden.

Het zou fijn zijn als er voor die jubileumreis wat extra belangstelling van ons personeel zou bestaan. Een goed voorbeeld werd al gegeven door een aantal dames van de correspondentie-afdeling. Zij meldden zich vorig jaar aan als lid en ze verklaarden allemaal: we hebben er geen spijt van.

Dames en heren van kantoor, heren assistenten, bazen, waar blijven jullie? Doe niet zo flauw en ga mee. Te weinig van u zien we in de reisploeg.

We noemden zo maar een groep, maar uiteraard is iedereen, uit welke afdeling, van welke leeftijd, van welke werkklasse of van welk wat dan ook, van harte welkom.

GA MEE MET DE JUBILEUMREIS VAN 1970

Het van kou rillende hondje van Piet den Breejen.

Voor F. Slep begon de dag slecht. Zijn Feijenoord had verloren van Holland-Sport. Ontroostbaar zat hij in de bus het droeve verslag te lezen.

„Vooruit, glatte Rjsoordenaar, de bus in.“

„Daar staan we nou. Voor niks onze bikini's meegenomen.“ (De dames v. Gemerde, Wjlf en Verhoeven).

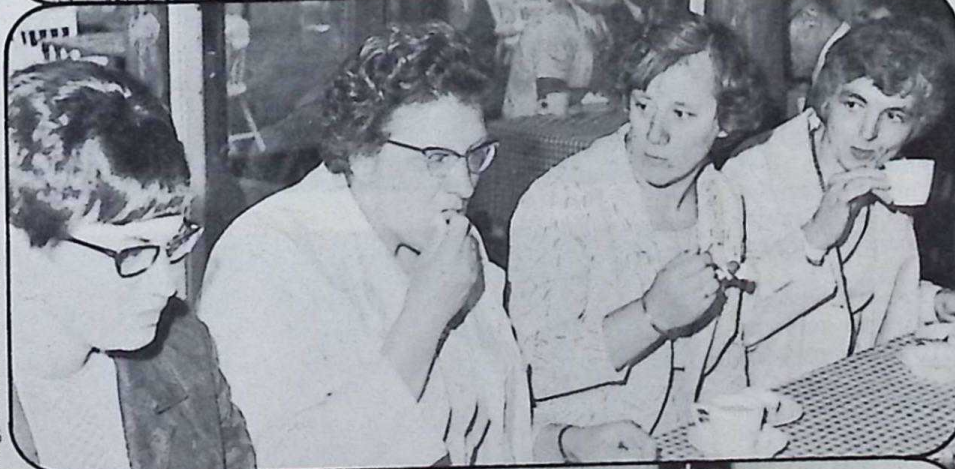

„Dit, mijne heren, acht ik een overdreven vorm van zuinigheid.“

„Denk om je lijn, meid“, zei mevr. de Snoo tegen mevr. Driesprong.

„U lust er wel pap van, hè?“ (de dames De Jong, Pottuit, Salacroup en De Jong.

„Daar Staay je van te kijken, hè?“ zei v. d. Staay, de nieuwe voorzitter.

„Dit is toch het enge bos niet, mijnheer?“

BINGO-AVOND

in het teken van Oranje

Daags voor de verjaardag van H.M. de Koningin, op 29 april dus, organiseerde de personeelsvereniging een Bingo-avond. Naast het nu overbekend geworden Bingospel, gebracht door het overbekende Bingo-team, met assistentie van de overbekende Bingo-dames, was een nieuw element in de avond gebracht o.a. een quiz tussen een trio bedrijfsassistenten en een trio boekhouders, die glansrijk door de administratieven werd gewonnen.

Dan een aantal spelletjes. „Wie”, zo vroeg voorzitter Noordanus, „is het eerste op het toneel met een rooie dameschoen”. „Ik” riep Bennie v. Heeck want zijn vrouw had rooie pumps aan, wat dat dan ook voor dingen mogen zijn.

„Wie is het eerste hier met een paar bretels?” sardede voorzitter verder. En puur pesten werd het, toen hij een kam met twee tanden wenste te zien . . . Maar leuk was het.

Nog steeds hebben we niet gepraat over Oranje, want dat was toch het thema van deze avond. Dat zit zo. Geen Oranje-feest, besloot het bestuur zeer terecht, vóór het tijdstip aangebroken is, dat de Koningin jarig is.

Klokslag twaalf uur begon daarom het feest. Alle aanwezigen kregen een Oranjehoedje op en het Topsy-trio startte met een „Oranje-boven”-polonaise, die spontane feestvreugde te weeg bracht.

De zaal was versierd met oranje ballonnetjes, de tafels waren voorzien van oranje en rood-wit-blauwe vlaggetjes, het bevlagde toneel was smaakvol met oranje versierd en . . . wat helemaal uit de kunst was: de Bingo-dames droegen allemaal een smaakvol Oranje-jurkje.

FLITSEN VAN HET ORANJEBAL

Boele 1 - Combinatie	1-0
Boele 1 - van Dam 1	1-0
Boele 1 - Verolme	1-0
Boele 1 - Schram	3-0
Boele 1 - V.A.F.	7-2
Boele 1 - Combinatie	4-0
Boele 2 - v. Splunder	1-2
Boele 2 - Contact	2-5
Boele 2 - Bakker	3-1
Boele 2 - Kemper	4-2
Boele 3 - Koutstaal	2-3
Boele 3 - Nugteren	1-2
Boele 3 - Pols	0-6
Boele 3 - de Veer	1-10

Boele 3 - Koutstaal	2-1
Boele 4 - van Dam 2	2-1
Boele 4 - Lamoen	2-2
Boele 4 - Drinkwaard	1-0
Boele 4 - van Dam 2	1-1

STANDEN T/M 23 MEI 1969

AFDELING A		AFDELING B	
1 Boele 1	6-12	1 v. Splunder	5-9
2 Schram	6- 8	2 Contact	4-6
3 V.A.F.	6- 6	3 Gr.e/v. Vliet	5-6
4 v. Dam 1	6- 5	4 Boele 2	4-4
5 Verolme	6- 4	5 Kemper	4-1
6 Combinatie	6- 1	6 Bakker	4-0

AFDELING C		AFDELING D	
1 de Veer	5-10	1 Noorlander	4-8
2 Koutstaal	5- 6	2 Boele 4	4-6
3 Nugteren	3- 4	3 Drinkwaard	4-4
4 Pols	4- 4	4 v. Dam 2	5-4
5 Boele 3	5- 2	5 v.d. Vliet	5-3
6 P.T.T.	4- 0	6 Lamoen	4-1

UITSLAGEN GESPEELDE WEDSTRIJDEN VOOR DE ZOMER AVOND COMPETITIE T/M 23 MEI 1969

ONDERLINGE COMPETITIE

Gespeelde wedstrijden voor de Onderlinge Competitie t/m 24 mei 1969

Combinatie - Administratie	2-2
Scheepsbouw - Machinefabriek	0-5
Machinefabriek - Combinatie	2-1
Timmerloods - Scheepsbouw	1-6
Administratie - Koperslagerij	1-0
Machinefabriek - Administratie	5-0
Combinatie - Timmerloods	2-1
Lasloods - Koperslagerij	2-0

STANDEN T/M 24 MEI 1969

1 Machinefabriek	3-6
2 Combinatie	3-3
3 Administratie	3-3
4 Lasloods	1-2
5 Scheepsbouw	2-2
6 Timmerloods	2-0
7 Koperslagerij	2-0

VRIENSCHAPPELIJK GESPEELDE WEDSTRIJDEN

Spaans elftal Boele - Spaans elftal Dordrecht	3-1
Spaans elftal Boele - van Dam combinatie	2-3
Spaans elftal Boele - Bestebreurtje	1-0

HENGELSPORT

Onze hengelsportvereniging organiseert een hengelwedstrijd op de werf op woensdagavond 23 juli a.s. Aanvang 18.45 uur. Deelname staat open voor ALLE werknemers en gepensioneerden, ook al bent u geen lid van de vereniging. Nadere inlichtingen volgen op publicatiebord.

HET NARE ZETFOUTDUIVELTJE

Op gezette tijden ontmoeten redacteuren van allerlei personeelsbladen elkaar. Er worden dan problemen besproken, die nu eenmaal volop bij de samenstelling van een bedrijfsblad op de redakteur af komen dwarrelen. Er is dan gelegenheid om elkaar te polsen over mogelijkheden en moeilijkheden. Het blijkt dan steeds weer, dat alle redacteuren één moeilijkheid gemeen hebben en dat is de eeuwige strijd met het zetsfoutduiveltje. Hoe sekuur en akkuraat men ook is en hoe doldriftig men zijn blad ook controleert en corrigeert, steeds weer slaagt het duiveltje op de een of andere manier in zijn opzet om te plagen, te sarren en dwars te zitten. Een collega van de Nederlandse Aardolie Maatschappij deed ons hierover het volgen-

de, volgens hem ware verhaal. Zijn adjunct-directeur, de heer Dr. Ir. D. Jansen was voor 't eerst vader geworden. Dat moest natuurlijk in het blad en het volgende werd opgenomen: „Onze adjunct-directeur, Dr. Ir. D. Jansen, deelde ons mede, dat zijn vrouw en hij verblijft zijn met de geboorte van een zoon. Hij vertelde ons, dat de nieuwgeborene Dirk Jan heet en dat hij Dickie genoemd wordt.” Toen kwam de drukproef. Er stond: „Onze adjunct-directeur, Dr. Ir. D. Jansen deelde ons mede, dat hij Dickie genoemd wordt.” Het oog van de zetter was van het ene woordje „dat” op het andere „dat” gesprongen en zo bleven er enkele regels weg. Onze collega-NAM-redakteur liet de fout herstellen, maar moest het daarna weer over

laten drukken, omdat er „nieuwgebouwde” stond in plaats van „nieuwgeborene”. Weer kwam na een paar dagen de herziene drukproef terug en na de regels vier keer herlezen te hebben, kon hij er ditmaal geen fout in ontdekken en met een zucht van verlichting schreef hij eronder: „Hij is voor de bakker”. De volgende week kwam zijn blad uit. 't Zag er, als altijd, verzorgd uit. Maar toen hij het geboorteberechtje nog even overlas, uitte hij een rauwe kreet. Dit stond er: „Onze adjunct-directeur, Dr. Ir. D. Jansen deelde ons mede, dat zijn vrouw en hij werden verblijft met de geboorte van een zoon. Hij vertelde ons, dat de nieuwgeborene Dirk Jan heet en dat hij Dickie genoemd wordt. Hij is van de bakker!”

„ONDERLINGE VOETBALLERS” HIELDEN GESLAAGD TOERNOOI

We tellen op 't ogenblik zeven „onderlinge” voetbalploegen. 't Is werkelijk een genoeg om naar dit soort voetbal te kijken. Voetbal, dat uitsluitend ter ontspanning beoefend wordt. Qua voetbal niet te genieten, qua sfeer en sportiviteit lovenswaardig.

Dit waren dan ook de kenmerken van het voetbaltoernooi op zaterdag 19 april 1969. Aan het eind van de dag kon de volgende eindrangschikking opgemaakt worden:

1. Scheepsbouw	6	3	3	0	9
2. Lasloods	6	3	2	1	8
3. Administratie	6	1	5	0	7
4. Machinefabriek	6	2	3	1	7
5. Koperslagerij	6	0	4	2	4
6. Combinatie	6	0	4	2	4
7. Timmerloods	6	0	3	3	3

Er waren een eerste, tweede en derde prijs te verdienen, die dus resp. naar de ijzerwerkers, de lassers en de schrijflustigen gingen. Zeer goed leidende scheidsrechters waren de heren v. Maastricht en J. Huizer. De prijsuitreiking werd verricht door de heer S. de Jonge, die als secretaris voor de „onderlingen” optreedt. Hij overhandigde tevens een attentie aan de scheidsrechters, die hun vrije tijd voor deze zaak hadden gegeven.

Een attentie voor de scheidsrechters.

PERSONALIA

Jubilea:

40 JAAR:

1-8 B. L. de Weerdt, loonadministrateur

25 JAAR:

21-8 P. Pors, strekker
J. Roskam, scheepsbeschieter

In dienst getreden zijn:

18-4 J. L. Rincon Fossati, koperslager
C. Pos Torres, koperslager
A. Navarro Rodriguez, bankwerker
R. Butron Varo, bankwerker
J. M. Ponce Alloza, bankwerker
J. Ruiz Torrejon, hakker
P. Grimaldi Cano, transporteur
A. Seone Figueiras, transporteur
J. L. Velarde Gonzalez, transporteur
J. Gonzalez Vera, stellingmaker
J. Verdejo Rodriguez, stellingmaker
J. Fernandez Alba, stellingmaker
J. Pardo Santana, stellingmaker
I. Librero Romero, stellingmaker
M. Moreno Rey, brander
F. Mateo Fossa, el. lasser
E. Mariscal Maza, el. lasser
J. Mañe Garcia, el. lasser
21-4 D. J. Brouwers, machine-brander
Mej. F. M. Bil, kantoorbediende (boekhouding)
25-4 P. Bernal Sanchez, brander
E. Rodriguez Ardao, ijzerwerker
28-4 H. Kooijman, leerling metaalbewerker in de scheepsbouw
2-5 R. Lago Marquez, hakker
V. Fernandez Bolado, ketelmaker
J. Sanmiguel Seijas, stellingmaker
A. Figueiras Oca, koperslager
N. I. Lamas Villar, transporteur
13-5 Mevr. L. Czeczot-Nugteren, werkster (logiesgebouwen)
19-5 F. Twisk, kraandrijver
H. F. v. d. Waals, kraandrijver
23-5 A. Q. Seoane Abad, el. lasser

Naar militaire dienst:

25-4 J. Bartels, ijzerwerker

29-4 G. C. Vis, ijzerwerker
2-5 L. A. Buskop, ijzerwerker
12-5 H. Vermeer, ijzerwerker

Gepensioneerd:

17-4 H. de Ruiter, ijzersorteerder
29-4 P. Broere, crasseur
9-5 A. Muller, schilder

De dienst verlaten hebben:

18-4 H. Drenth, ijzerwerker
J. O. von Henning, magazijnbediende
23-4 J. Garcia Sanchez, el. lasser
25-4 D. Keekstra, hakker
J. M. Sahli, kraandrijver
W. H. Hubregtse, kraandrijver
A. D. Verdoorn, praktikant (scheepsbouw)
29-4 A. Jimenez Palma, el. lasser
30-4 Mevr. N. O. van 't Zelfde-van Kooten, onstypiste
P. J. van Gelder, kantoorbediende (boekhouding)
A. Smitshoek, kantoorbediende (rekeningenafdeling)
F. van der Pol, jongste bediende (rekeningenafdeling)
J. van der Duyn Schouten, kantoorbediende (boekhouding)
J. A. Spithoven, bankwerker
2-5 J. Z. Stoel, praktikant (werktuigbouw)
9-5 S. Kuiper, hakker
K. Lyche, praktikant (machinebouw)
13-5 S. Peterson, el. lasser
14-5 M. de Gelder, ijzerwerker
16-5 H. Doornbos, lasser-brander
23-5 H. van Dijken, onderhoudsbankwerker

Gehuwd:

31-3 De heer J. Dorado Santana met mej. L. Ruiz Aradilla
24-4 Mej. H. M. M. de Muijnck met de heer P. Marinis
23-5 De heer S. Pico Fernandez met mej. A. Faber

Geboren:

12-4 Peter Alexander, zoon van de heer en mevrouw Dekker-de Bruin
15-4 Frans, zoon van de heer en mevrouw de Heer-van Duuren
29-4 Theodorus G. J. W., zoon van de heer en mevrouw Janssen-te Boekhorst
André Louis, zoon van de heer en mevrouw De Reus-Spoelstra
12-5 David Jacob, zoon van de heer en mevrouw Bernard-Koman
16-5 Cornelis Aart, zoon van de heer en mevrouw Van Drunen-Munter
24-5 Maurizio Alfredo, zoon van de heer en mevrouw Cillari-van der Lee

IN MEMORIAM

Op 7 mei 1969 overleed op 81-jarige leeftijd de heer

P. KOOIMAN

die van 22 maart 1926 tot en met 31 maart 1956 bij ons bedrijf werkzaam was als klinker.

Op 10 mei 1969 overleed op 74-jarige leeftijd de heer

R. KREUK

die van 25 februari 1924 tot en met 31 juli 1961 bij ons bedrijf werkzaam was als ijzerwerker.

Op 18 mei 1969 overleed op 72-jarige leeftijd de heer

J. M. DORST

die van 11 november 1946 tot en met 27 april 1962 bij ons bedrijf werkzaam was als electriciën.

Wij gedenken deze drie oud-werknemers als trouwe medewerkers van ons bedrijf.

Hun familie wensen wij kracht toe om dit verlies te kunnen dragen.